

Pritožba, ki jo je Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias vložila 24. avgusta 2012 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 13. junija 2012 v zadevi T-534/10, Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias proti UUNT

(Zadeva C-393/12 P)

(2012/C 343/09)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnica: Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias (Zastopnici: C. Milbradt in A. Schwarz, odvetnici)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predlog

Pritožnica predlaga, naj se

— odločba osmega senata Splošnega sodišča Evropske unije z dne 13. junija 2012 v zadevi T-534/10 razveljavi;

— toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka, skupaj s stroški, nastalimi v postopku s pritožbo.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožba je vložena zoper sodbo osmega senata Splošnega sodišča z dne 13. junija 2012, s katero je to zavrnilo tožbo pritožnice zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (UUNT) z dne 20. septembra 2010 glede postopka z ugovorom med družbama Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias in Garmo AG, ki se nanaša na prijavo znamke Skupnosti „Hellim“.

Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja te razloge:

Prvič, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo člen 8(1)(b) Uredbe 207/2009 (v nadaljevanju: Uredba o znamki Skupnosti) ⁽¹⁾ s tem, da je napačno izključilo vsako vizualno in fonetično podobnost med znakoma „hellim“ in „halloumi“. Splošno sodišče naj bi pravilno pritrdilo, da imata znamki enaki prvi črki, sosledje črk „ll“ in zadnji črki „i“ in „m“ (čeprav v obratnem vrstnem redu). Vendar naj bi izhajalo iz dejstva, da je treba na splošno vsako vizualno podobnost izključiti. Ta ugotovitev naj bi bila protislovna. Čeprav je Splošno sodišče potrdilo določeno podobnost med zadevnima znamkama, na podlagi tega ni mogoče sklepati, da sploh ni nobene vizualne podobnosti.

Drugič, Splošno sodišče naj ne bi podrobno preučilo razlikovalnega učinka znamke, čeprav naj bi se določitev razlikovalnega

učinka zahtevala in naj bi imela v okviru preučitve verjetnosti zmede odločilno vlogo. Splošno sodišče se je tu sklicevalo na odločbo odbora za pritožbe in je brez podrobne preučitve sklepalo, da naj bi znamka opisovala sir določene regije na Cipru. To naj bi bilo odločilno vprašanje. Ker so posebnosti kolektivne znamke ravno v tem, da so v določenem obsegu dovoljene izjeme od prepovedi registracije opisnih elementov znamke, naj bi utemeljitev Splošnega sodišča posredno vodila do tega, da ima kolektivna znamka avtomatično le šibek razlikovalni učinek. To mnenje naj ne bi bilo v skladu s členom 66 Uredbe o znamki Skupnosti. Tudi če je „Halloumi“ kolektivna znamka, to samo po sebi ne pove ničesar o razlikovalnem učinku znamke. Tega bi bilo treba preučiti posebej in temeljito. Halloumi je ime za poseben sir, ki ga izdeluje ta kolektiv in ne splošen opisen podatek o siru, mehkem siru in podobnih. Zato naj sira Halloumi ne bi bilo mogoče primerjati s sirom „Mozzarella“, na primer.

Nazadnje naj bi ugotovitev Splošnega sodišča, da je treba vsako vizualno in fonetično podobnost izključiti, ne glede na njegovo potrditve glede skupnih značilnosti in utemeljitev, s katero je razlikovalni učinek znamke označil za šibkega, ne da bi ga podrobno preučil, vodila do napačne uporabe prava pri presoji in zaničanju verjetnosti zmede.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (kodificirana različica) (UL L 78, str. 1).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Asylgerichtshof (Avstrija) 27. avgusta 2012 – Shamso Abdullahi

(Zadeva C-394/12)

(2012/C 343/10)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Asylgerichtshof

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Shamso Abdullahi

Tožena stranka: Bundesasylamt

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 19 Uredbe št. 343/2003 ⁽¹⁾ v povezavi s členom 18 Uredbe št. 343/2003 razlagati tako, da je s privolitvijo države članice na podlagi teh določb ta država

članica tista, ki je v smislu člena 16(1), uvodni stavek, Uredbe št. 343/2003 odgovorna za obravnavanje prošnje za azil, oziroma mora nacionalni organ, ki je pristojen za obravnavanje, v okviru prava Unije, če v okviru pritožbenega postopka na podlagi člena 19(2) Uredbe št. 343/2003 – ne glede na to določbo – meni, da bi bila na podlagi poglavja III Uredbe št. 343/2003 odgovorna država članica druga država (čeprav na to državo članico ni bila naslovljena prošnja za sprejem oziroma ta ne izda privolitve), določiti obvezno odgovornost te druge države članice v pritožbenem postopku? Ali ima tako vsak prosilec za azil subjektivno pravico, da določena država članica, ki je odgovorna na podlagi teh meril o odgovornosti, obravnava njegovo prošnjo za azil?

2. Ali je treba člen 10(1) Uredbe št. 343/2003 razlagati tako, da mora država članica, v kateri pride do prvega nezakonitega vstopa („prva država članica“), priznati svojo odgovornost za obravnavanje prošnje za azil državljanu tretje države, če je izpolnjeno to dejansko stanje:

Državljan tretje države iz tretje države nezakonito vstopi v zadevno prvo državo članico. Tam ne vloži prošnje za azil. Nato izstopi v tretjo državo. Po manj kot treh mesecih iz tretje države nezakonito vstopi v drugo državo članico EU („druga država članica“). Iz te druge države članice takoj ponovno odpotuje neposredno v tretjo državo članico, kjer vloži svojo prvo prošnjo za azil. V tem trenutku je poteklo manj kot 12 mesecev od nezakonitega vstopa v prvo državo članico.

3. Ali se – neodvisno od odgovora na drugo vprašanje, če gre pri tam navedeni „prvi državni članici“ za državo članico, katere azilni sistem izkazuje ugotovljene sistemske pomanjkljivosti, ki so enake opisanim v sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 21. januarja 2011 v zadevi M.S.S., 30.696/09 – priporoča drugačna presoja primarno odgovorne države članice v smislu Uredbe št. 343/2003, in sicer ne glede na sodbo Sodišča Evropske unije z dne 21. decembra 2011 v združenih zadevah C-411/10 in C-493/10?

Tožba, vložena 28. avgusta 2012 – Zvezna republika Nemčija proti Svetu Evropske unije

(Zadeva C-399/12)

(2012/C 343/11)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Tožeča stranka: Zvezna republika Nemčija (zastopnika: N. Graf Vitzthum in T. Henze, zastopnika)

Tožena stranka: Svet Evropske unije

Predloga tožeče stranke

Tožeča stranka predlaga:

— naj se sklep Sveta z dne 18. junija 2012 ⁽¹⁾ razglasi za ničnega,

— naj se Svetu Evropske unije naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Zvezna republika Nemčija z zadevno tožbo izpodbija sklep Sveta z dne 18. junija 2012 „o stališču, ki ga je treba sprejeti v imenu Evropske unije v zvezi z nekaterimi resolucijami, o katerih se bo glasovalo v okviru Mednarodnega urada za vinsko trto in vino (OIV)“.

Zvezna vlada trdi, da se je s tem, ko se je kot postopkovna pravna podlaga za sprejetje sklepa določil člen 218(9) PDEU, napačno uporabilo pravo. Na eni strani naj bi se člen 218(9) PDEU izključno nanašal na določitev stališč Unije, ki se zastopajo v organih, ustanovljenih z mednarodnimi sporazumi, katerih članica je Evropska unija. Člen 218(9) PDEU pa naj ne bi vseboval pristojnosti za zastopanje držav članic v organih mednarodnih organizacij, katerih članice so le države članice na podlagi lastnih mednarodnopravnih pogodb. Na drugi strani naj bi člen 218(9) PDEU zajemal le „akte s pravnim učinkom“, to pomeni zavezujoče mednarodnopravne akte. Resolucije OIV naj ne bi imele takega učinka.

Poleg tega naj ne bi bila razvidna druga postopkovna pravna podlaga za sklep Sveta.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL L 50, str. 1).

⁽¹⁾ Dokument Sveta št. 11436/12 „o stališču, ki ga je treba sprejeti v imenu Evropske unije v zvezi z nekaterimi resolucijami, o katerih se bo glasovalo v okviru Mednarodnega urada za vinsko trto in vino (OIV)“.